

Enam ei saanud ta aga ütelda, sest ta pidi oma abikaasat sinni hoidma, et ta mitte alla ei laskaks. Kui ma ise kuristiku äärele jõudsin, jäin ma hirmu pärast teletult seisma.

Meie all talju pääl, umbes viisteistkümmend jalga sügaval, nägin ma werist surnud koera ja surnud taru poja. Ühe madala puu külles, mis kuristiku seinast seest üle kuristiku sügavuse laevas, rippusivad mõlemad lapsed; ja nende juurde ronis praegu wana wihane taruema oma teise poja seltsis. Witmane rippus kuristiku põhja pool puu külles. Wana taruema ise ronis päälmist külge mööda ja oli weel waewalt paar sammu Mariest laugel, kui meie kuristiku laudale jõudime.

Mis oli sündinud?

Wististe oli koer ühe tarupoja lastale sippunud ja teine puu otsa põgenenud, kuna wana taru koera ära murtis. Kuna see sündis, oli Marie muidugi lähema puu otsa põgenenud ja ta wend talle järele läinud.

Kõigist murdjatest metsalistest on taruema siis tõige wihasem ja hirmsam, kui ta pojad hädas on. Kõle elukas oli enesele nüüd wististe Marie saagiks määratud ja wõis lähemal filmapilgul õnnetule otsa teha.

Meie seifime ülewalt taljuserwal ja ei julgenud lasta seest taruema, Marie ja ta wend oliwad puu pääl ühes reas. Kui tergeelt wõis kuul lasti puutuda! Oma tisen-das kui nõrgameelne ja Marie hüüdis kui meid nägi meelebehtlisset appi. Ma nägin, et taru meist midagi ei hoolinud waewalt heitis ta ühe ainse pilgu meie pääle; tema sihtis jäi — Marie. Praegu ajas ta oma läpa sirgu, et Mariet tabada. Ei olnud filmapiiku laotada. Poistele

hüüdsime, et ta maha laskaks, aga ta ei kuulnud meie hüüdu. Nägemisel filmapilgul oli otsus minu sihtel.

— Wange tähele, olge walwad! hüüdsin ma teistele ja laskasin alla sügavusse, just surnu koera pääle. See läks õnnelik ja lähemal filmapilgul seisin ma jälle jalgade pääl. Õnnelik oli minu laskamine wana taruema tähelepanemise oma vääle tõmmanud ja ma pruukisin seda aega sihtimiselt. Kui ta mitte minu poole ei olnud waadonud, olnud ta waese neiuks filmapilgul puruks löönud. Aga ta waatas üle wuu külle alla, sei filmapilgul tõlas mu püssist paus. Ma olin rinna pääle sihtitud, aga mitte südamesse trehwanud.

— Mäh! Karake mäh? hüüdsin ma neiuks, kuna taru wiititas. Lootus oli neiuks uue julgust andnud ja lähemal filmapilgul laskas ta maha.

Mõmisedes ja wiba pärast wärisedes laskas ta taru puu otsast alla ja pööras end siis minu poole. Sel filmapilgul paukus aga sõbra Harrisse püss ja korises langes metsaline maha. Kuul oli ta südamest läbi läinud.

Nüüd langes ta Marie jõuetult maha ja ta poistest pidime puu otsast maha aitama, sest et hirm teda peagu nagu halwanud oli. Lül' aega lartsin ma ta, et meil emagi eest hoolt landa tuleb, sest ta oli erutuse pärast otse jõuetuks jäänud. Ben lastis ta noore taru maha ja siis sammusime kodu poole minema.

Kodusi wõtsime hobuse ja laterna ja läksime tarudele järele. Meie töö leidis häa palga. Kui nabad seljast ära tõmbasime, kaalus wana taru weelgi 389 naela.

Marie suust kuulsime, et nad hädaobtu alles noort taru-poega nähes märganud, selle lastale koer sippunud. Kui nad